

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A bőr melege a hűvös vason**

1. A bőr melege a hűvös vason

Nap-Imre

A szirénázó jelzés éles hassal hasított a lakóbox félhomályába. A pihenőidőnek elkönyvelt negyven perc letelt. Alinda óvatosan felsesegítette a nagymamáját a kemény fémnyugágyról; az öregasszony ízületei halkán reccsentek, ahogy erőtlenül talpra állt.

– Bírni fogom, kicsim – suttogta a nagymama szaggatottan, miközben a folyosó felé lépkedtek. – Csak a pedál számít nekik.

– Nem csak az – felelte Alinda halk, de szilárd hangon. – Nem vagyunk gépek. Még ha ezt is mérik a műszerek.

A dinamóterem gőztől és fémportól nehéz levegője azonnal visszarántotta őket a rideg valóságba. A gépsorok között János-g534 tekintete találkozott Alindáéval. A fiú arcán riadalom tükröződött, de a szeme sarkában ott bujkált az a néma, féltő figyelem, ami a lány szívét minden alkalommal megmelengette. A kolónia szigorú rendszere mindent kiszipolyozott belőlük, ám az egymás iránti törődést nem tudta kiirtani.

Alinda elfoglalta a helyét a pedáloknál. Ahogy átvette a nagymamára szabott terhelés egy részét is, megérezte az izmaiba nyilalló feszültséget. Ekkor a magas szellőzőrács résén át egy vékony, meleg fénypáasmát pillantott meg. A beszűrődő napfény szikrája a bőrén emlékeztette arra, hogy a fémfalakon túl létezik még az élet. Tudta: amíg képesek megőrizni a szeretetet, emberségüket semmi sem veheti el tőlük.